

А равнодушната толпа
 Се ситеше надъ мене,
 И гледаше какъ азъ горѣхъ
 Несносното лишение.

Азъ бѣхъ измъгленъ като скотъ,
 Прегрѣхъ като злодѣя!
 За туй немощъ тозъ животно
 Очехъ свѣтло да въскъсамъ.

Не можъ правотъ свѣтъ лика
 И адотъ — рай да прави, —
 Азъ похъ хоскафа злища
 Туй скоро да забравивъ.

